

Regulacje zawarte w ustawie Prawo ochrony środowiska, dotyczące kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska przez organy samorządu terytorialnego

(Odpowiedź podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska - z upoważnienia ministra -na interpelację nr 832 w sprawie regulacji zawartych w ustawie Prawo ochrony środowiska , 2 luty 2012 r.)

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż aby działalność organów ochrony środowiska była w pełni skuteczna, powinny zostać im przyznane uprawnienia pozwalające ustalić, czy zachodzą przesłanki wydania rozstrzygnięć nakładających określone obowiązki w zakresie ochrony środowiska. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), dalej jako "ustawa P.o.ś.", nakłada obowiązki oraz przyznaje uprawnienia także organom samorządu terytorialnego (wójtom, burmistrzom, prezydentom miasta, starostom, marszałkom województwa, sejmikom województwa), które zgodnie z art. 376 tej ustawy są organami ochrony środowiska. Tytułem przykładu warto wskazać art. 194, zgodnie z którym "pozwolenie podlega cofnięciu lub ograniczeniu bez odszkodowania, jeżeli instalacja nie jest należycie eksploatowana, przez co stwarza zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi" (organem właściwym do wydania decyzji o cofnięciu lub ograniczeniu jest starosta), art. 363, zgodnie z którym "wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko", czy też art. 368 ust. 1, zgodnie z którym "w razie naruszenia warunków decyzji określającej wymagania dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, prowadzonej przez osobę fizyczną w ramach zwykłego korzystania ze środowiska, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, wstrzymać użytkowanie instalacji".

Podstawowym środkiem prawnym mogącym służyć ustaleniu, czy zachodzą przesłanki do wydawania takich rozstrzygnięć, jest możliwość przeprowadzenia przez organy ochrony środowiska kontroli. Wynikający z art. 379 ust. 1 ustawy P.o.ś. obowiązek sprawowania kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska polega na prowadzeniu kontroli, czyli, w rozumieniu teorii administracji i teorii prawa administracyjnego, badaniu zgodności działania danego podmiotu z założonym wzorcem, którym w tym przypadku są prawnie określone wymagania związane z ochroną środowiska, oraz dokonaniu na tej podstawie odpowiedniej oceny (wyciągnięcia wniosków) i poinformowaniu kontrolowanego o wynikach tej oceny. Podkreślić należy, iż kontrola, o której mowa we wskazanym przepisie, dotyczy przestrzegania i stosowania wszystkich przepisów o ochronie środowiska, a więc także zawartych w innych ustawach materialnych z zakresu dziedziny ochrony środowiska. W ścisłym rozumieniu pojęcia "kontrola" nie mieści się prawo organu kontrolującego do władczego oddziaływania na podmiot kontrolowany, nawet jeżeli wyniki kontroli wskazywałyby na taką potrzebę. Kwestię natomiast ewentualnego zastosowania środków władczego oddziaływania (nadzorczych) regulują inne niż art. 379 przepisy ustawy P.o.ś., jak choćby przytoczone wcześniej art. 194, 363 i 368.

Organy samorządu terytorialnego nie są obowiązane do samodzielnego prowadzenia kontroli, mogą natomiast, na mocy art. 379 ust. 2 ustawy P.o.ś., upoważniać do wykonywania funkcji kontrolnych

podległych im pracowników urzędów gminnych, miejskich, powiatowych, marszałkowskich lub funkcjonariuszy straży gminnych.

Uprawnienia kontrolującego w czasie i w związku z wykonywaną kontrolą zostały wyliczone w art. 379 ust. 3 ustawy P.o.ś. Zgodnie z tym przepisem kontrolujący, wykonując kontrolę, jest uprawniony do 1) wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6:00 do 22:00 - na pozostały teren;

2) przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych;

3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;

4) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli.

Wyliczenie ma charakter zamknięty, co oznacza, że dopuszczalne jest podjęcie i przeprowadzenie, dla osiągnięcia celu kontroli, tylko wskazanych czynności.

Należy podkreślić, iż przeprowadzenie czynności ma służyć osiągnięciu celu kontroli, wobec czego powinny być przeprowadzane tylko takie działania, które są z tego punktu widzenia niezbędne.

Należałoby przyjąć, iż kontrolujący powinien potrafić wykazać konieczność podjęcia określonej czynności. W szczególności należałoby przyjąć, iż prawo wstępu dotyczy nieruchomości, obiektu lub jego części, o ile są one związane z przedmiotem kontroli.

Jednocześnie, mając na uwadze fakt, iż znaczną część podmiotów korzystających ze środowiska stanowią przedsiębiorcy, uprawnienia do przeprowadzenia kontroli wynikają także z przepisów innych ustaw, wśród których najważniejszą rolę odgrywają rozwiązania zawarte w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447), zawierającej rozdział 5 "Kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorcy".

W szczególności należy zwrócić uwagę na art. 82 ust. 1 pkt 4, zgodnie z którym nie można równocześnie podejmować i prowadzić więcej niż jednej kontroli przedsiębiorcy, z wyłączeniem sytuacji, gdy przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione bezpośrednim narażeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego. Z kolei art. 77 ust. 1 stanowi, iż "kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorców przeprowadzana jest na zasadach określonych w niniejszej ustawie, chyba że zasady i tryb kontroli wynikają z bezpośrednio stosowanych przepisów powszechnie obowiązującego prawa wspólnotowego albo z ratyfikowanych umów międzynarodowych", natomiast z art. 77 ust. 3 wynika, iż zakres przedmiotowy kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy oraz organy uprawnione do jej przeprowadzania określają odrębne ustawy. Z przepisów tych można zatem wnioskować, iż kontrola działalności przedsiębiorcy w zakresie przestrzegania wymagań wynikających z konieczności ochrony środowiska będzie przebiegać na zasadach ustanowionych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Należy jednocześnie podkreślić, że art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) stanowi, iż ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Konieczność ochrony środowiska, zawierająca w sobie również konieczność zachowania środowiska przyrodniczego została więc przez konstytucję uznana za wartość priorytetową, uzasadniającą możliwość wprowadzania pewnych ograniczeń. Podkreślić należy, iż regulacje dotyczące kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska zawarte zostały w akcie rangi ustawowej.

Podkreślić jednocześnie należy, iż "korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego" (art. 4 ustawy P.o.ś.), w zakresie wprowadzania do środowiska substancji lub energii, czyli wprowadzanie do środowiska substancji w wyniku spalania substancji w piecu indywidualnego gospodarstwa domowego, jest powszechnym korzystaniem ze środowiska i nie podlega kontroli Inspekcji Ochrony Środowiska, która zgodnie z art.

2 ust. 1 ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska kontroluje podmioty korzystające ze środowiska, w rozumieniu ustawy P.o.ś., o których mowa w art. 3 pkt 20 tej ustawy. Kompetencje do kontroli takiego korzystania ze środowiska, zgodnie z omówionymi powyżej przepisami, posiada marszałek województwa, starosta, wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Wskazać należy, iż o spalaniu różnego rodzaju przedmiotów w indywidualnych gospodarstwach domowych, np. odpadów plastikowych, świadczą skargi mieszkańców napływające m.in. do wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska i Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, w szczególności w okresie grzewczym. Z tego m.in. względu kontrolowanie indywidualnych gospodarstw domowych w zakresie stosowanego czynnika grzewczego prowadzi w konsekwencji do zmniejszania skali tego zjawiska, co jest właściwe z punktu widzenia ochrony środowiska, przyczynia się bowiem do zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza. 3-letni wymiar kary pozbawienia wolności za udaremnianie lub utrudnianie wykonywania czynności osobie uprawnionej do przeprowadzania kontroli w zakresie ochrony środowiska lub osobie przybranej jej do pomocy wydaje się adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu, zachowując spójność ze strukturą zagrożeń ustawowych przewidzianych w innych przepisach rozdziału XXIX Kodeksu karnego, grupującego przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego.

Narzędzia prawne umożliwiające zmniejszenie uciążliwości wywołanych przenośnymi urządzeniami nagłaśniającymi

Należy tu przede wszystkim zaznaczyć, że zgodnie z art. 379 ustawy p.o.ś. burmistrz sprawuje kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym swoją właściwością. Burmistrz może upoważnić do wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległego mu urzędu miejskiego lub funkcjonariuszy straży gminnych.

Zgodnie z art. 17 § 3 ustawy – kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, organom administracji samorządowej oraz strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie.

UPRAWNIENIA BURMISTRZA Art. 343 ust. 1 p.o.ś. w związku z Art. 156 ust. 1 p.o.ś. - Kto narusza zakaz używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających podlega karze grzywny.

W art. 156 p.o.ś. zawarto wynikający bezpośrednio z mocy prawa, niewymagający indywidualizacji w formie decyzji administracyjnej, zakaz używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych (wsie, przysiółki...) oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, z wyjątkami wynikającymi z postanowień art. 156 ust. 2.

W przypadku naruszenia zakazów wynikających z art. 156 p.o.ś. organ administracji nie powinien wydawać decyzji na podstawie art. 362 ustawy, ale przystąpić do egzekucji obowiązku wynikającego z mocy samego prawa.

Grzywnę na podstawie art. 343 p.o.ś. może nałożyć Policja, Straż Miejska lub Inspektor Inspekcji Ochrony Środowiska.

Przepis ten dotyczy moim zdaniem tylko miejsc w nim wymienionych m.in. publicznie dostępnych terenów miast. Nie dotyczy on więc zurbanizowanych terenów miast (zabudowa mieszkalna, usługowa itd.) nie będących terenami publicznymi.

Art. 363 ustawy p.o.ś. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie

fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko. Najważniejszym jest stwierdzenie w tym przypadku czy działalność osoby negatywnie oddziałuje na środowisko i jaka jest skala tego oddziaływania (czy np. właściwym organem nie będzie np. WIOŚ) czy też w konkretnym przypadku nie ma do czynienia z uciążliwościami (a nie negatywnym oddziaływaniem na środowisko), które nie muszą być utożsamiane z negatywnym oddziaływaniem na środowisko, gdyż ich źródłem może być działalność niepowodująca przekroczenia obowiązujących standardów korzystania ze środowiska, ale ograniczająca np. korzystanie z sąsiedniej nieruchomości. W takim przypadku należałoby rozważyć, czy środkiem prawnym służącym wyeliminowaniu uciążliwości nie powinny być roszczenia negatoryjne zgłaszane na podstawie art. 222 § 2 k.c. Decyzje, w których te obowiązki zostaną zindywidualizowane, mogą być adresowane do wszystkich osób fizycznych w rozumieniu kodeksu cywilnego negatywnie oddziałujących na środowisko, bez względu na źródło tego oddziaływania. Oczywiście nie oznacza to, że adresatami decyzji wydawanych mogą być tylko osoby fizyczne, w orzecznictwie trafnie zwraca się bowiem uwagę na to, że: „Art. 363 p.o.ś. nie ogranicza wskazanych w nim podmiotów do osób fizycznych nie będących przedsiębiorcami. Przesłanką ograniczającą krąg osób fizycznych będących podmiotami objętymi działaniem art. 363 jest sposób korzystania ze środowiska. Istnieje grupa przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, prowadzących tego rodzaju działalność, w której eksploatowane są instalacje i urządzenia w ramach zwykłego korzystania ze środowiska, może być to na przykład krawiec, fryzjer itp.” (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2008 r., II SA/Sz 1168/07, LEX nr 510777).

Art. 51 §1 k.w. artykuł ten penalizuje zakłócenie spoczynku nocnego, stanowiąc iż czyn taki stanowi wykroczenie zagrożone karą aresztu, ograniczenia wolności lub grzywny.

Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275 ze zm.) – dalej k.w. – nie zna pojęcia „ciszy nocnej” i jej zakłócenia. Jednocześnie art. 51 §1 k.w. Poprzez spoczynek nocny, o jakim mowa w art. 51, należy rozumieć czas przeznaczony na odpoczynek nocny, który przyjmuje się zwyczajowo na godziny pomiędzy 22 a 6 rano. Nie można jednak wykluczyć innego oznaczenia spoczynku nocnego, chociażby przez miejscowy zwyczaj, zarządzenie właściwego organu, np. zarząd uzdrowiska, czy też uprawnioną osobę, np. dyrektora szpitala.

Zakłócenie spokoju nocnego zachodzi wówczas, gdy sprawca przeszkadza w odpoczynku chociażby jednej osoby, ale w taki sposób, który zdolny jest do zakłócenia odpoczynku większej, nieokreślonej liczbie osób, np. głośne słuchanie radia, TV, muzyki czy też krzyki, stuki, awantury, trzaskanie drzwiami itp. Z naruszeniem komentowanego przepisu będziemy mieli do czynienia nawet wówczas, gdy działanie sprawcy samo przez się nie jest naganne np. gra na instrumencie muzycznym, przestawianie mebli, wbijanie gwoździ czy wiercenie otworów itp. oczywiście pod warunkiem, że zachowanie takie odbywa się w czasie, gdy musi panować spokój umożliwiający odpoczynek, i jednocześnie narusza ono czyjś odpoczynek. Nie ma przy tym znaczenia, czy osoba, która skarży się na zakłócenie spokoju nocnego, spała, czy też nie, może ona bowiem odpoczywać we wskazanym czasie w każdej wygodnej dla siebie formie, istotne jest tu więc naruszenie jej prawa do odpoczynku, a nie tylko snu.

Grzywnę może nałożyć Policja, Straż Miejska lub Straż Graniczna.

UPRAWNIENIA STAROSTY Art.115a p.o.ś. - w przypadku stwierdzenia przez starostę (organ właściwy – art.378 ust.1 p.o.ś.) , na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia, że poza zakładem , w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu; za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu uważa się przekroczenie wskaźnika hałasu LAeq D lub LAeq N. Przepis ten nie może mieć zastosowania w w/w sprawach (patrz Decyzja SKO w Słupsku z dnia 10 października 2013 r. znak SKO.41/V-8635/67/13) gdy lokalom gastronomicznym nie można przypisać

statusu „zakładu” w rozumieniu art.115a p.o.ś. Punktem wyjścia do uznania ,że mamy do czynienia z „zakładem” jest pewien teren a więc określona nieruchomości , którą na podstawie tytułu prawnego władza określony podmiot. Sam teren , jako pewna nieruchomości „zakładem” jednak nie będzie , jeżeli na nim nie będzie się znajdowała co najmniej jedna instalacja. Wskazane w definicji w art.3 pkt 48 p.o.ś. „urządzenia” nie są niezbędnym elementem pojęcia „zakładu” – „urządzenia” w „zakładzie” mogą być ale nie muszą , inaczej niż co najmniej jedna „instalacja” (por.M.Górski, M.Pchałek, W.Radecki Prawo ochrony środowiska. Komentarz C.H.Beck, Warszawa ,2011). Urządzenie nagłaśniające nie jest również „instalacją” (art. 3 pkt 6 p.o.ś.) bo nie jest stacjonarnym urządzeniem technicznym o którym mowa w art.3 pkt 42 p.o.ś. ani też budowlą , o której mowa w art.3 pkt 3 ustawy – prawo budowlane.

Zgodnie z Art.337a p.o.ś w związku z Art.115a ustawy - naruszenie ograniczeń określonych w tej decyzji stanowi wykroczenie za które orzeczona może być kara aresztu, kara ograniczenia wolności albo kara grzywny. Grzywna może zostać nałożona przez Policję lub Inspekcję Ochrony Środowiska.

Art.362 p.o.ś. – Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, właściwy starosta (organ właściwy – art.378 ust.1 p.o.ś.) może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek:
1) ograniczenia oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia;
2) przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

Biorąc pod uwagę, że zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego w tym samym stanie faktycznym nie powinny być stosowane różne sankcje (zob. Z. Kmieciak, Ogólne zasady..., s. 130 i n.), należy stwierdzić, że postanowienia art. 362 ust. 1 p.o.ś. będą mogły znajdować zastosowanie we wszystkich przypadkach negatywnego oddziaływania na środowisko - częściej nawet wobec działań zgodnych z prawem niż tych naruszających obowiązujące rozwiązania. Do stanów niezgodnych z przepisami w pierwszej kolejności bowiem powinny znajdować zastosowanie przepisy karne lub administracyjne, nakładające sankcje za ich naruszenie. Z punktu widzenia zasad odpowiedzialności art. 362 p.o.ś. ma więc charakter uzupełniający i powinien być stosowany wtedy, gdy inne normy nie przewidują bardziej szczegółowych rozwiązań, a taka właśnie sytuacja może zaistnieć w przypadku negatywnego, choć pozostającego w zgodzie z prawem, oddziaływania na środowisko.

Uwzględniając definicję tego pojęcia, zawartą w art. 3 pkt 20 p.o.ś., należy stwierdzić, że obowiązki wynikające z tego przepisu będą mogły być nałożone na bardzo szeroki krąg podmiotów zarówno prowadzących działalność gospodarczą, jak i takiej działalności niewykonyjących. Teoretycznie więc rozwiązania zawarte w art. 362 p.o.ś. mogą odgrywać poważną rolę w zapewnianiu właściwego stanu otaczającego nas środowiska.

W związku z tym, uwzględniając fakt, że wszczęcie postępowania na podstawie art. 362 p.o.ś. nastąpi już po wystąpieniu negatywnego oddziaływania na środowisko, należy uznać, że przymioty strony będą posiadały wszystkie podmioty władające nieruchomościami położonymi w zasięgu oddziaływania konkretnego przedsięwzięcia, ponieważ będą one posiadały interes prawny w tym, aby taki stan przestał istnieć.

W decyzji takiej, starosta może określić zakres ograniczenia oddziaływania na środowisko (emisji hałasu), czynności zmierzające do ograniczenia oddziaływania na środowisko (emisji hałasu) oraz termin w jakim obowiązek ma być wykonany.

Jeżeli nałożenie obowiązków, o których mowa wyżej nie jest możliwe starosta może zobowiązać adresata decyzji do uiszczenia na rzecz budżetu gminy kwoty pieniężnej odpowiadającej wysokości szkód wynikłych z naruszenia stanu środowiska. Do należności tych stosuje się przepisy działu III ustawy - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują staroście. Decyzja ta może dotyczyć tak przedsiębiorcy jak i osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej.

Decyzja ta, jeżeli dotyczy morskiego pasa ochronnego, wymaga uzgodnienia z właściwym dyrektorem urzędu morskiego.

Sankcje wynikające z art. 362 ust. 1 p.o.ś. mają na celu ograniczenie oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia oraz przywrócenie środowiska do stanu właściwego. Nie są one natomiast podstawą do nałożenia zakazów eksploataowania określonych urządzeń lub instalacji (w tym również nagłaśniających), a zatem wydawanie decyzji na podstawie art. 362 ust. 1 jest środkiem służącym doprowadzeniu do stanu zgodnego z prawem „nagłośnienia”.

UPRAWNIENIA WOJEWÓDZKIEGO INSPEKTORA OCHRONY ŚRODOWISKA Art.364 ustawy p.o.ś. Jeżeli działalność prowadzona przez podmiot korzystający ze środowiska albo osobę fizyczną powoduje pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagraża życiu lub zdrowiu ludzi, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wyda decyzję o wstrzymaniu tej działalności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla zapobieżenia pogarszaniu stanu środowiska.

UPRAWNIENIA RADY POWIATU Art. 118b p.o.ś. Rada powiatu, po uzgodnieniu z właściwym wójtem, burmistrzem lub prezydentem miasta, ma kompetencję do wyznaczenia obszarów cichych, które mogą znajdować się w aglomeracji lub poza aglomeracją. (Przesłanką podjęcia takiej uchwały powinna być szczególna potrzeba ochrony tych obszarów przed hałasem.

UPRAWNIENIA RADY GMINY

Art. 157 p.o.ś.

Radzie gminy przysługuje uprawnienie ustanawiania ograniczeń co do czasu funkcjonowania instalacji lub korzystania z urządzeń, z których emitowany hałas może negatywnie oddziaływać na środowisko. Ograniczenie to nie może dotyczyć miejsc kultu religijnego. Jednocześnie naruszenie ograniczeń określonych w uchwale stanowi wykroczenie z art. 343 p.o.ś. Grzywnę na podstawie art. 343 p.o.ś. może nałożyć Policja, Straż Miejska lub Inspektor Inspekcji Ochrony Środowiska.

UPRAWNIENIA INNYCH OSÓB Art.222 §2 ustawy- kodeks cywilny Przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń.

From:
<http://wiki.leba.eu/> - Wiki Łeba

Permanent link:
http://wiki.leba.eu/srodowisko/kontrola_przestrzegania_przepisow_ustawy_-_prawo_ochrony_srodowiska

Last update: 2016/12/08 11:40

